

1260 DIES

PSEUDÒNIM: SAM

A la resistència heroica del poble de Sarajevo, que va patir durant 43 mesos al setge de l'exèrcit serbi. A les persones anònimes que em van cedir moltes d'aquestes paraules.

1

Desarticulat, sense molles, obstinat en ser
d'una simplicitat angular. Dos ulls rodons,
oberts, com dues joies humils.
Sento els camions de Sarajewska que comencen
a repartir l'aigua. A frec del vidre de la finestra,
poètic, topant i deixant-se la serenitat
amb cada ferida del cop, a tornat a venir.
L'has vist? Sols és gest. Sols pell. Piuladissa.
Crida -heroi! I el saluda el conductor,
ajupint-se un poc no sigui que el vegi el francitador.
Vull anar més alt, imitar els ocells,
no contenir del tot el sentiment. Zoòtrop,
múscul diminut del temps. Som. Encara som.
De la fàbrica de cervesa han començat
a repartir més aigua. Avui no aniré a la cua.
No puc deixar el nen. Ens la portaran els veïns.
S'arriscaran per mi, pel petit, lloat sigui déu
tingui el nom que tingui.
Pel matí, quan poso pa al pedrís, torna l'ocell ;
l'aire s'omple de rulls d'escalfor. Dos ulls rodons,
petits, com puntes de sang i robins.
Veu de cloroform. Antídot per al dolor del món.
El meu ocell sense ètnia revola damunt la bena
que encercla el cos del meu fill.

2

Obriré la mà, diré té i engoliràs la veça i el món
s'omplirà de començaments, de perspectives
i pertinences, punts de partida i ball d'esferes
entrexocant les unes amb les altres com planetes
d'un univers en apocalíptica desferra.

L'oblit serà sols una metàfora, la part més prescindible
d'una vida viscuda amb por al buc de les escales
dels edificis desballestats. I tindrè records sempre
com de nen que sabré no oblidar fets mil i un dobles
en un paper, un borrissol de lletres, una becada
de gargots que trencaran amb la violència del gest
tot el volum de la cel·lofana amb què m'havies
embolicat l'ànima partida en dues esferes.

3

La tarda avançada és un alabatre de garses.
Atordits, caminen damunt la neu els falciots
franciscans que volen amagar-se i observar
com funciona el món després de tantes atrocitats.
Restes orgàniques d'àngels, com si s'hagués
esdevingut una erupció volcànica al paradís
i el Bosco hagués portat la Polaroid per fotografiar
el desastre.

Bascarsija, Pont Llatí. Bruno m'ha deixat
les seves ulleres fins que surti del foc.
Mira: urpes i mandíbules santes, peus al descobert
i un amor primari que ens salva de les laceracions
perverses d'una llança que travessa
en un llambregada el cor de l'ortodòxia oriental,
ple d'un sentiment tendríssim per Sant Joan de la Creu
i per les coses belles que ens va donar Al·là.

4

On són? Al tedi d'una casa on se somia l'amor.

¿On s'arregleren els silencis d'uns espermes antiquíssims,
taca farinosa i quasi anònima; a la cambra conjugal,
al tàlem caníbal? On són? Van marxar ben d'hora,
abans de l'explosió del carrer Fernandiha on van morir Alí
i Elena, els botiguer i el fill de la lletera.

Les coses insolents que es desfiguren amb el pas
del temps tornen anamòrfiques a les humitats de les parets.
Llepa el sol una infinitat de ditades i les du a l'infinit
com a menja per als déus que se'ns han girat d'esquena
i que semblen beneir el setge i l'incendi total de les biblioteques.